

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: Ga 5, 16 – 25

Text: 2 Pt 1, 3 – 8 *Všecko, čeho je třeba k zbožnému životu, darovala nám jeho božská moc, když jsme poznali toho, který nás povolal vlastní slávou a mocnými činy. Tím nám daroval vzácná a převeliká zaslíbení, abyste se tak stali účastnými božské přirozenosti a unikli zhoubě, do níž svět žene jeho zvrácená touha. Proto také vynaložte všechnu snahu na to, abyste ke své víře připojili ctnost, k ctnosti poznání, k poznání zdrženlivost, ke zdrženlivosti trpělivost, k trpělivosti zbožnost, ke zbožnosti bratrskou náklonnost a k bratrské náklonnosti lásku. Máte-li tyto vlastnosti a rozbojňují-li se ve vás, nezústanete v poznání našeho Pána Ježíše Krista nečinní a bez ovoce.*

Docela dobrý text pro nějaké mravokárné kázání, ale to bych věru nerad. Já místo toho raději rovnou navážu na minulé kázání z tříkrálové neděle, kdy jsme se podívali nad tím, jak mudrci vzdali hold narozenému dítěti, aniž by z toho něco měli. Pouze mu dali své dary a odcestovali zpět do své země. To je ovšem jen jeden úhel pohledu. Dnes, na první neděli po Zjevení Páně se na to podíváme z jiné strany a zjistíme, že v narozeném Spasiteli jsme naopak my dostali mnoho darů od Boha. O tom právě hovoří ten poněkud komplikovaný text z 2. listu Petrova z 1. kap.: „Všecko, čeho je třeba k zbožnému životu, darovala nám jeho božská moc, když jsme poznali toho, který nás povolal vlastní slávou a mocnými činy.“ Pokusím se ho vysvětlit, ale nebude to jednoduché.

Tady opustíme příklad mudrců, kteří se navrátili do své země, a více o nich v Bibli neslyšíme a v kostele je nevidíme. Spíše se poohlédneme po pastýřích, kteří také poznali v děťátku Spasitele a kteří se pak navrátili oslavující a chválíce Boha za všechno, co slyšeli a viděli. Čili poznání Spasitele se na nich nějak projevilo, podepsalo, zanechalo na nich stopy. Ti ve svém životě dosud chválí Boha za zkušenost, kterou učinili. Nejvíce však účinek setkání se Spasitelem vidíme později na učednících, které si Ježíš sám povolal a kteří od něj nikam neodešli, ale následují jej, učí se od něj a pak vycházejí do světa, aby stále plnili jeho vůli. Pro ně poznání Spasitele, jeho slávy a mocných činů znamená zároveň povolání k novému životu, povolání k následování, povolání do služby. Ve skutečnosti je to však ještě komplikovanější: My jsme vlastně už předem byli vyhlédnuti a povoláni k tomu, abychom poznali a stále více poznávali toho, který nás povolal vlastní slávou a mocnými činy. Takže, když to zjednoduším: Bůh nás povolal jako mudrce, abychom jej poznali, proměnil naše srdce radostí podobně jako pastýře a dal nám moc stát se jeho učedníky, abychom mohli žít zbožným životem. A to, že jsme poznali Boha právě v Ježíši Kristu, nás ke zbožnému životu vybavuje i vším potřebným. Skutečné poznání Ježíše Krista totiž člověka nemůže nechat takového, jaký byl. Poznání člověka proměňuje a ovšem i zavazuje. To, co člověk získá setkáním s Kristem má jasný účel. Slouží to ke zbožnému životu.

Abych to celé pro lepší představivost nějak ilustroval, použiju příklad ze své železničářské praxe. Než se strojvedoucí v lokomotivě může sám vydat na novou trať, na novou cestu, musí na takové trati získat takzvaně „poznání“. To je technický termín. Tedy projet si trať pod dohledem strojvedoucího, který danou trať už zná. Tím získá všechny potřebné zkušenosti, které jsou pro danou trať důležité, aby se vyhnul nečekaným nástrahám. Stejně tak všecko, čeho je třeba k zbožnému životu získáme skrze poznání Ježíše Krista. Když poznáme jeho život, slávu a jeho činy pro nás, když učiníme s Ježíšem osobní zkušenost, pak už víme, na co se zaměřit, abychom, řečeno slovy apoštola Petra, unikli zhoubě, do níž svět žene jeho zvrácená touha.

Člověk má od své přirozenosti sklón hnát se za kdečím. A nedovede se tomu vzepřít, ani když ho to žene do záhuby. Např. dnešní tzv. vyspělá společnost už nahlíží svou budoucnost, totiž že neustále se zvyšující spotřeba a honba za ziskem je pro naši civilizaci zhoubou a cestou do pekel. Ale neumíme to zastavit. Protože taková je lidská přirozenost. Aby se něco změnilo, musel by člověk úplně obrátit své uvažování, své sklony, své touhy. Musel by se stát někým jiným. Zřejmě

proto apoštol Petr mluví o účasti na božské přirozenosti. Podle mého názoru však nejde o nic jiného, než o stejnou myšlenku, jakou vyslovuje evangelista Jan v úvodu svého evangelia, když říká: „Těm pak, kteří přijali Ježíše a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi. Tí se nenarodili, jen jako se rodí lidé, jako děti pozemských otců, nýbrž se narodili z Boha.“ Jinými slovy, začali žít životem, který jim svým Duchem vdechl Bůh. Nežijí jen podle svých vášní jako živočišný druh, ale žijí jako duchovní bytosti. Být účasten Božské přirozenosti znamená mít za přirozené to, k čemu tíhne Bůh. Člověk, kterému bylo dáno žít z Boha, má prostě touhu dělat věci jinak, než jak mu velí jeho lidská přirozenost.

Ale přiznejme si, že je to jen touha. Jakási motivace. Nejde to samo od sebe. Proto apoštol píše také o tom, že je potřeba vynaložit všecku svou snahu na to, abychom ke své víře postupně připojovali ty vlastnosti, které odpovídají oné Boží přirozenosti. Jde vlastně o jakýsi růst, pokrok, cestu ve víře. Když někdo pozná Krista a uvěří v něj, tak z něj není hotový dokonalý křesťan. Je z něj Boží dítě, právě zrozené nemluvňátko, jak psal apoštol Petr ve svém předchozím listě. Dítě, které krůček po krůčku roste, učí se, zdokonaluje se ve stále náročnějších dovednostech a schopnostech.

O vánočních svátcích jsme si v rodinách nadělovali dárky a děti všeho věku se jistě radují z nových hraček pod stromečkem. Já jsem vždycky měl rád všelijaké stavebnice. Knížky jsem nikdy moc nečetl, kromě jednoho velmi specifického žánru, a to jsou různé manuály, uživatelské příručky a návody k použití. Jsem spokojený, když mohu číst, že díl č. 1 zapojíme do dílu č. 2 a celek spojíme s dílem č. 3. Nuže, podobně strukturovaný návod mě poskytuje i apoštol Petr. Je to návod, jak správně poskládat zbožný život. Píše se tu, abych ke své víře připojil ctnost, k ctnosti poznání, k poznání zdrženlivost, ke zdrženlivosti trpělivost, k trpělivosti zbožnost, ke zbožnosti bratrskou náklonnost a k bratrské náklonnosti lásku. Všecko, čeho je k tomu potřeba, jsme dostali, když jsme rozbalili ten Boží dar v jeslích a poznali jsme toho, který nás povolal, abychom podle Božího návodu poskládali svůj vlastní zbožný život.

A teď poslední myšlenka: Jestli si myslíte, že výsledkem má být dokonalý křesťan, tak se mýlíte. Je to jako se zmíněnou stavebnicí. Tam také není důležitý výsledný výrobek, který, kdybyste chtěli, tak si přece můžete koupit už hotový a bez práce, často i levněji. U stavebnice se platí především za možnost vlastní práce, vlastní činnosti. A tak to také apoštol píše: „Máte-li tyto vlastnosti a rozhojňují-li se ve vás, nezůstanete v poznání našeho Pána Ježíše Krista nečinní a bez ovoce.“ Slyšíte to: Nezůstanete nečinní, nebudete se ve své zbožnosti nudit – budete mít pořád co dělat. Celý život. To je nikdy nekončící práce. Stavebnice, která se nikdy neomrzí. A navíc ještě z toho bude užitek pro všechny. Přinese to své plody. A od Spasitele se nevrátíte prázdní, neobdarovaní, nečinní a bez ovoce.

Takže: Všecko, čeho je třeba k zbožnému životu jsme dostali. Proto také vynaložte všecku snahu na to, abyste to v životě správně poskládali. Ale to už je za domácí úkol.

Modlitba: *Pane Ježíši Kriste, v tobě jsme poznali, jak má vypadat zbožný život. Prosíme, pomoz nám podle této předlohy dát všechno dobromady i v našem životě tak, aby se nám to nerozsypano. Amen.*

Přímlovná modlitba: *Pane Ježíši Kriste, ty, pravý Bůh ses stal člověkem, abys nám ukázal pravý život. Děkujeme ti, že jsme tě směli poznat. Prosíme, dej, ať tě mohou poznat i ti, kdo žijí kolem nás. Uč nás pravé zbožnosti, která ukazuje na tebe. Prosíme, dej, ať křesťanská víra nalézá odpovědi na nové etické otázky této doby. Dej, ať k víře připojujeme i mravní odpovědnost. Prosíme, dej, ať křesťanská víra není tmářská, ale šíří pravé poznání pravdy. Dej, ať je autentická. Prosíme, ať křesťanská víra chrání lidské vztahy, manželství a rodiny před rozpadem. Prosíme, ať nás křesťanská víra učí trpělivosti s lidmi kolem nás i se sebou samými. Dej, ať v nás víra probouzí pravou zbožnost, touhu po Boží blízkosti a službě Bohu. Prosíme za vzájemnou bratrskou a sesterskou náklonnost, abychom si dovedli porozumět, chápat se, snášet. Pane, víme, že máme problémy s vírou, že bojujeme s beznadějí, ale prosíme, přidej nám především lásky, protože tě potřebujeme nejvíce. Amen.*